

Csontos János

Balassi-poetikon

Molnár Pál öröme, 2014

Egy horvát virágének nótájára

Jelentem versben mesémet,
De elrejttem értelmemet,
Kérem édes Istenemet,
Fejtse meg nékem ezeket:

Fél ezredév eliramlott,
Török, német, muszka sarcolt,
Előbb-utóbb mind lefalcolt,
Mégis vívunk annyi harcot;

Tegnapelőtt volt csak Zólyom,
Tegnap csupán gyász-Esztergom,
Halálhozó ágyú-ostrom,
S tovább lüktet vágyam, gondom;

Negyvenen túl az poéta
Mint sisakon az bokréta,
Ég és Föld között az létra,
Hív léleekben langaléta;

Nincsen idő, vagy nem múlik,
Mag gyanánt útfélre hullik,
Vers az porral egybeporlik,
Szikla-hitünk felkomorlik;

S te is, ki más korba estél,
Felemeltél, bár elestél,
Immár édes bátya lettél,
Kitárt lelkembe bélestél;

CSONTOS JÁNOS (1962) író, költő, újságíró, filmrendező. A *Magyar Napló* munkatársa.

Virtusunkhoz pártos portás,
Kikelettől pirosposzsgás,
Kicsit balhész, sosem bolhás,
Patináddal együtt kortárs;

Oda elégia, óda:
Zengjen az dal horvát módra,
Talján, polák, oláh strófa
Serkentsen föl magyar szóra;

Jelentsük versben hitünket,
Bogozgassuk értelmünket;
Kérjük édes Istenünket,
Fejtsen meg, ha tud, bennünket.

*

Az „Lucretia éneke” nótájára

Poézis szívemben sok tüzes szikrákkal
varázsát most újíttja,
Elmémben, mint várban vigyázó virrasztó,
látomását tódítja,
Szívemben fuldokló, üllőként süllyedő
tetszhalálba lódítja.

Végtelen esőkben, apokalipszisben
szunnyadoznak az Múzsák,
Mégis az pusztulás üszkös csataterén
ímé: maradandóság,
Újult tavaszokban, korhadtt fatörsekből
kizöldülő sarjúág.

Általmentett módik, örökölt kaptafák
nyomán él az mesterség,
De az formalizmus lelketlen parancsa
belékódolt veszteség,
Jelen lévén testben, ám távol lélekben:
csak hívatlan vendégség.

*

Az „Palkó” nótájára

Végeken portyázva, hazát lajstromozva,
Kamerával lesve örömrre és gondra

Vándorolni nagy kegy:
Istenem, ezképpen kóborolni engedj!

Hidak és iskolák, felszökkenő templom,
Négy égtájnak vágni szeszélyesen, random;

Dolgom az világban:
Titkos vezetéken surranjon az áram!

S ha mindent bójártam, azmi engem illet
S letörlődnek fájllok, gigabájtok, filmek

Delejes viharban:
Mégis tovább éljen lényegük az dalban!

Egy német villanella (az „Ich hab' vermeint”) nótájára

Reménségem nincs már nékem
ez földön éltemben senki kánonjához,
Mindent, azmit eddig éltem
s azmit eddig írtam, nem áld, de megátkoz,
Az bőrembe sosem fértem,
s azkit herceg megró, többé nem ajnároz.

Bár lehetnék magam herceg
tanyámban, váramban, azmiként királok,
Majorjában az nem henceg,
kertjében csináltat zöldliget-világot,
Órjás fában szú ha perceg,
miként is nyomná el, ha fennen kiáltok?

Az „Csak búbánat” nótájára

Éngemet régolta sokféle kénokba
taszajta az gyötrő sors,
Emészté testemet, bomlasztá lelkemet,
elmém immáron nem gyors,
Így élnem mivégre, tekinték az Égre,
lekaszált réten mint tors.

Add, maradék éltem, földi tengődésem
ím, tenéked szenteljem,
Legyűrvén az lázat, óhassam hazámat
erdőkön és réteken,
Meggfogyván napokba', megtérvén honodba
békéltessék az lelkem.

